

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Čudno je bilo kraljeviču Boleslavu pri srcu, ko je pod tujim imenom jezdil skozi mesto, kamor bi pod pravim imenom morda nikoli ne smel priti. Še bolj se mu je srce stisnilo, ko je stal pred kraljem Vladislavom, ki ga je začudeno pogledal, ker je precej zapazil podobnost viteza s svetnikom v grajski kapeli. Ali ko je prejel priporočilno pismo in dragocena darila kralja Dragomira, je bil na moč prijazen in kraljeviču je odleglo.

Kljub stiski so vendar v kraljevem gradu še našli sobe za viteza Zmajevca,

karje s spretno roko, pevce s slavčjim grlom, godce, ki so znali posebno milo strune ubirati, mojstre rokodelce, in še marsikoga ki je bil več kake posebne

za njegove oprode in orožarje, in tudi konje so spravili v hleve.

V turnirju pa niso zasloveli samo junaki orožja. Tudi nebojevití nosilci staroslavnihi imen so se pred zbranim svetom na novo povelíčili. Ta z razkošjem, drugi z lepimi hčérami, tretji s sínci, ki so veliko obetali. Slava je šla lastnike neizčrpnih mošenj, bisere, učene glave doktorjev in svetovalcev, pesnike z gladkim jezikom, sli-

umetniije, ali ki se je znal visoki gospodi dobro prikupiti. Njih slava je šla po plemiških palačah, meščanskih hišah in predmestnih kočah skozi usta imenitnikov, meščannov, umetnikov, beračev in ciganov.

In srečniki so vedeli, da bodo po končanem turnirju ljudje raznesli njih imena na vse strani sveta, kjer jim bo nova slava odprla vrata nekaterega gradu in nekaterega dvora.

Zaupnikom kralja Ljudomila, ki so se med turnirjem v berače preoblečeni, a opasani z mački polnimi cikinov, potikali po mestu in okoli kraljevega gradu, torej ni bilo težko poizvedeti vse, kar je zadevalo viteza Zmajevca. Svojemu gospodu so lahko sproti skrivaj poročali, kako vitez Zmajevc od dne do dne sijajnejše zmaguje, kako gre njegova slava od ust do ust, kako je v milosti pri kralju Vladislavu, v časteh pri vseh imenitnikih in vitezhih, ter kako se na tihem šepeta, da je v posebni milosti celo pri sami kraljici turnirja, visoki in prejasni Zinajdi. Mimogrede so zaupniki tudi sporočili, da je v kapeli kralja Vladislava naslikani sv. Jurij za čudo podoben kraljeviču Boleslavu, da pa zaradi tega viteza Zmajevca nihče ne sumi.

In skrbnemu očetu kralju Ljudomilu so se zdela vsa poročila dobro znamenje.

Jezdarenje, mečevanje, metanje kopja, snemanje obročkov v diru s sulico ter vse druge viteške igre turnirja so bile že končane. Od gospoda turnirja, kralja Vladislava, so zmagovalci prejeli bogata darila. Največ si jih je priboril vitez Zmajevc.

Na vrsti je bila še zadnja in poglobitna tekma turnirja, borenje vitezov po starem običaju, v železnih oklepih s sulicami na težkih konjih. Zmagovalca v tej tekmi je čakal za nagrado pas, ki ga je vezla sama kraljica turnirja.

Ta pas je pomenil predragoceno darilo v rokah zmagovalca, ki bi bil kraljevske krvi, zakaj tak bi si od gospoda turnirja lahko izprosil tudi roko prelepe kraljične Zinajde. Nevarno bi pa utegnilo postati to darilo zmagovalcu, ki bi kraljični ne bil raven, čeprav bi si tak zmagovalec po starem običaju od gospoda turnirja tudi lahko marsikaj izprosil.

Zato se je k tekmi za pas kraljične Zinajde razen kraljevičev le malo vitezov prijavilo. To so bili nekateri predrzni vitezi Nemaniči, ali navdušeni mladi vitezi, ki so dejali, da sta čast in slava celo življenja vredni. Bili so pa tudi starejši vitezi, ki so imeli posebne namene in so dejali, da je za previdnega viteza včasih bolje in častneje utrpeti poraz kakor doseči zmago nad nasprotnikom kraljevske krvi. Imena priglašenih junakov so bila že od začetka turnirja splošno znana.

Med njimi je bil starejši vitez, ki je slul kot poseben mojster tega starega

načina bojevanja. Splošno mnenje je bilo, da mladi vitez Zmajevc, kakorkoli je sicer spreten, junaški in miljen od sreče, silnemu, izkušenemu junaku ne bo kos. Kraljično Zinajdo je pri srcu zavezbo, kadar je to slišala, viteza Zmajevca pa ni skrbelo. Vedel je, da se mu je treba samo za hip ozreti v oči kraljice turnirja, pa začuti v sebi tako moč, da bi bil kos devetim junakom hkrati.

Pred zadnjo turnirsko tekmo je kralj Vladislav svojim gostom priredil še velik lov. Obilo sreče so imeli v jesenskem gozdu lovci in po končanem lovu so se zbrali k gostiji na kraljevičevi jasi. To je bila jasa, kjer je pred dvesto leti nesrečno končal kraljevič Zorko ter s svojo žalostno smrtjo dal kraju ime.

Tudi vitez Zmajevc je slišal zgodovino tega imena, ko so jo tujim gostom pripovedovali. Pretreslo ga je, da stoji na mestu, kjer je pred davnimi stoletji izdihnil njegov prednik. Med gostijo je žalostno sedel za mizo ter gledal stoletne hraste, ognje, okoli katerih so se sukali kuharji, ter sode, ki so si pri njih dajali opravka točaji. V splošni dobri volji, ki se je polasčala nasičenih in odžejanih lovecev, pa ni njegove žalosti nihče opazil.

Ko so se že gonjači, lovci pomagači, oprode in strežaji mastili z ostanki kraljeve mize, je stopila iz gozda ciganka, ki je zaklicala: »Dajte, zlati, žlahtni gospodje, da vam sirota ciganska prerokuje srečo!«

Na cigankine besede so se zlati, žlahtni gospodje ozrli. Ker so bili sedaj še boljše volje, so nastavljali dlani in ciganka je vsem po vrsti samo srečo prerokovala. Kakor ji je kdo verjel, tako jo je nagradil. Dobila je pa darove od vseh, zakaj kar si človek želi, to rad verjame, in dosihmal se še ni rodil na zemlji človek, ki si ne bi sreče želel.

Ciganka je prišla do viteza Zmajevca ter se polastila njegove dlani. Lažni vitez je spoznal v uhanih ciganke cekine iz kovnice svojega očeta. Zbal se je in ji zašepetal: »Baba, gorje ti, če me izdaš!«

»Ne boj se, golobček moj zlati,« — je tiho odvrnila ciganka, na glas pa dejala: »Ti si srečnež, ki si boš jutri priboril zlati pas presvetle kraljične Zinajde!«

Vsi so se ozrli v viteza, ki mu je ciganka tako srečno napovedala. Vsi so na njegovo zdravlje pili, nekateri res odkritosrčno, nekateri pa tudi s potajeno zavistjo ali nejevero.

Ciganka je pa prerokovala naprej ter ji je milostno dovolil, da mu prerokuje. prišla do kralja Vladislava. Tudi kralj In ciganka mu je prerokovala, da bo njegova vladarska hiša srečna, kadar dobi presvetla kraljična Zinajida prstan, ki ga ima sosedni kraljevič.

Kralj ni vedel, kako naj si prerokovanje tolmači; ali je mišljen sosedni kraljevič pri mizi ali kak kraljevič iz sosednih dežela in kateri! V zadregi se je dobrovoljno posmejal in podaril ciganki cekin. Da si pa ne bi kdo od navzočih kraljevičev po nepotrebnem kaj domišljjal, je povabil k sebi viteza Zmajevca.

Kralj, ki je bil nenavadno dobro volje, je opazil, da mladi vitez ni nič kaj vesel, in vprašal ga je, če morda premišlja, kaj si bo jutri po zmagi posebnega izprosil od gospoda turnirja.

»Kaj si bom izprosil, če mi bo sreča mila, sem že zdavnej sklenil, Visočanstvo,« — je brez premisleka odgovoril vitez.

»Tako, tako, to bi pa rad že danes izvedel!« — je brž povzel kralj.

»Roko presvetle kraljične Zinajide!« — je spet brez premisleka odgovoril vitez Zmajevca, a se je ta hip odgovora ustrašil.

Kako se je mogel tako nesrečno spozabiti! Zdaj je vendar navaden vitez, ki se mu tako predržno visoka misel nikakor ne spodobi. Smrtno je razžalil kralja, in Bog ve, če ne čaka, kakor je čakala na tem kraju njegovega prednika, tudi njega še nesrečna smrt. To mu je šinilo v glavo, ko se je ozrl v spremenjeni obraz kralja Vladislava.

Ali čudo, kralj se ni razsrdil, kakor j emladi vitez pričakoval. V hipu se mu je lice spet zjasnilo in čisto mirno je dejal: Če zmagaš jutri v turnirju ter mi prineseš potem še prstan nekega sosednega kraljeviča, se bova o tej stvari morda lahko pogovorila.«

Kralj se je namreč spomnil prerokovanja ciganke in si mislil: Res je ta-le vitez prenizkega rodu za mojo hčer, ali če mu rečem, naj mi prinese prstan sosednega kraljeviča Boleslava, mi ga ne more prinesiti, če ne premaga njegovega očeta ter se ne polasti njegovega prestola, njegove krone in dežele. Morda je dovolj predrzen, da to izvrši, saj je v zgodovini dosti podobnih vzgledov. Kot kralj bi bil pa moji hčeri raven, a meni bi bil takle postaven in iunaški zet.

čepav bi bil šele začetnik kraljevega rodu, ljubši kakor kraljeviči starih rodov, ki so videti že zelo piškavi in pomehkuženi.

Kralj Vladislav sicer kralja Ljudomila ni kaj posebno črtil. Naj bi bil sosed le kdaj namignil, da si želi sprave, kralj Vladislav bi jo bil z veseljem sprejel. Ali da bi sosedu sam ponudil spravo, zato je bil preponosen. Ko je razposlal vabila za turnir, je trdno pričakoval, da bo dal kralj Ljudomil po kakem posredovalcu razumeti, da želi tudi za svoj dvor in svojo deželo vabila. Pričakovanje kralja Vladislava se pa ni izpolnilo in to ga je grizlo. Sicer je pozneje izvedel od oglednikov, ki jih je bil poslal v sosedovo deželo, da je kraljev sin nevarno boled in se kralj Ljudomil brčas zato ni nič potegnil za vabilo, ali novo vzbujena nejevolja se kralju Vladislavu kljub temu ni podela.

Lažni vitez Zmajevca si je pa njegove besede čisto drugače razlagal. Mislil je, kralj me je prepoznal, in jutri po zmagi se mu lahko razodenem. Privolil bo, da sprejme kraljična Zinajida od mene prstan ter postane moja nevesta.

Ta srečno misel ga je vsega prevzela in zvečer se je vračal v kraljev grad s trdno vero, da vzide jutri sonce njegove sreče.

Kakor ima pa roža trnje, tako je tudi sreča obdana s trnjem, ki človeka rani, če prehlavno po nji seže.

X.

Kralj Vladislav si je za slavnostne dni od daleč naročil slovečega kuharja, ki je znal mojstrsko peči jerebice, labode, pitane pave in druge take jedi, ki so pred imenitnimi gosti ponos kraljevske mize. Nesreča pa je hotela, da je bil ta kuharski mojster velik radovednež.

Tisti dan, ko je bila vsa gospoda na lovu, kraljevski domači kuharji pri kuhi na gozdni jaši, služinčad gostov v mestu, on pa že gotov z vsemi pripravami za naslednji dan, je porabil priliko ter iz gole radovednosti stikal po prtijagi gostov. Tako je pretaknil tudi prtijago viteza Zmajevca ter občudoval starodavni indijski prstan. Ravno takrat ga je pa nekaj preplašilo. V strahu, da ga ne bi zasačili, je v zmedenosti spravil prstan v žep ter zbežal v kuhinjo.

(Dalje prihodnjiš)

Zlata ribica

Bog ve, koliko tisočletij je že minilo od takrat, ko se je v naših vodah pojavila zlata ribica. Tega nihče ne

ve, pa tudi nobenih zapiskov ni o tem. Samo Klajdrova Barba, starka devetdesetih let, mi je nekoč pravila nekaj o zlati ribici. Dejala je, da je zvedela pravljico od svoje prababice, ta pa spet od svojih prednikov. Tako se je torej pravljica o zlati ribici ohranila do današnjega dne. Jaz pa vam jo zapišem, da jo na to način za vedno otmem pozabljenju.

Kralj Napreplezar* je imel hčerko.

* Najbrže svetopisemski Nabukadnezar ki je bila tako neznansko grda, da je vsak, kdor jo je pogledal, pri priči okamenel.

Prav zaradi tega se je med njim in nekim sosednjim vladarjem vnela vojna. To je bilo namreč tako-le:

Sin tistega vladarja, mlad, zal princ, je nekoč popotoval po deželi Napreplezarja. Ko je tezdil mimo kraljevske palače, se je na balkonu prikazala grda princesa, hči kralja Napreplezarja. Mladi princ je s koncem obstal, se ozrl vanjo in že je — okamenel.

Nobeden ga ni mogel več premakniti z mesta, vsa umetnost babilonskih čarovnikov mu ni mogla pomagati.

Kralj Napreplezar se je silno razjezil. Dolžil je vladarja, da je grdota njegove hčere vzrok prinčeve nesreče in mu je zategadelj napovedal vojno.

Dolgo je trajala vojna, ljudstvo v obeh deželah je bilo že popolnoma izčrpano.

Slednjič je kralj Napreplezar premagal svojega nasprotnika. Na tisoče ljudi je odpeljal s seboj v sužnost, med njimi samo kraljevsko hči, grdo prinčeso.

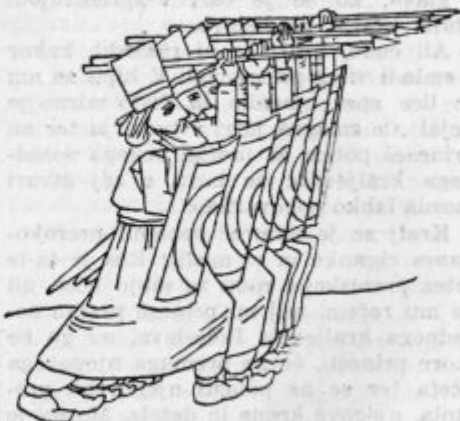
Zaprl jo je v temno podzemsko ječo, da bi je nihče ne mogel videti in bi tako obvaroval svoje podanike nesreče pred njo.

Vzel ji je torej svobodo, a nekaj ji ni mogel vzeti: njene obleke, ki je bila vsa iz samega čistega zlata; zakaj, kakor bi se ji kdo približal, hoteč se polastiti dragocenih oblačil, bi bil okamenel.

Tako se je uboga princesa pokorila v ječi in objokovala svojega očeta, ki ga je bil kralj Napreplezar dal med vojno usmrtiti.

Nekoč se ji je v sanjah prikazal njen oče.

»Hči«, ji je dejal, »čez nekaj dni bo sta dve reki preplavili vso deželo kletega Napreplezarja. Le malokdo se bo

lahko rešil. Tudi v tvojo ječo bo udr-la voda, toda ti se lahko rešiš. V kotu ječe boš našla leseno zatvornico. Odpri jo. Po podzemskem hodniku prideš daleč ven iz mesta. Na neki ravnini

boš skozi odprtino zlezla iz zemlje in — prosta boš.

Princesa je storila tako, kakor ji je bila naročil oče v sanjah. Toda — o groza! Ko je odrinila zatvornico, je butnila voda v ječo.

Princesa v strahu ni vedela, kaj bi in si je vroče zaželela, da bi postala ribica in bi mogla po kanalu splavati — v svobodo.

Komaj si je to zaželela, že se ji je želja izpolnila. Njeno telo se je pričelo krčiti, zvijati se in se je naenkrat

izpremenilo v urobno ribico z zlatimi luskinami. Veselo je zaplavala ribica po vodi, zavila v kanal in si utirala pot dalje po deročem podzemskem potoku. Težko je plavala, ker je voda drla nasproti, vendar je po dolgem času priplavala na konec kanala.

Pa kaj je bilo to? Namesto suhe zemlje, kjer bi se bila princesa — ribica zopet izpremenila v človeško bitje, je zagledala vso ravnico preplavljeno, nad sabo pa nebo, prepreženo s temnimi oblaki.

Ribici torej ni preostajalo drugega, kakor plavati naprej. Plavala je čisto blizu površine, da je mogla s drobnimi očmi pregledati okolico. Neizmerna vodna gladina se je razprostirala daleč naokrog. Nikjer ni bilo opaziti ne živali, ne ljudi. Samo hiše in drevesa so štrlela iz vode.

Ko je tako nekaj časa švigala po vodi sem in tja, je zdajci zagledala okamenega princa na okamenem konju. Do polovice je bilo telo konja že v vodi, ki je še vedno naraščala.

»Zdaj rešim princa«, si je mislila ribica — princesa; »čutim čudotvorno moč v sebi, pa čeprav pogubim sebez.

Plavala je na mestu in pustila, da jo je voda dvigala kvišku.

Ko je naraščajoča voda dosegla prinčev vrat, se je ribica vrgla v zrak in poljubila ustnice okamenega princa.

Nato je jadrno odplavala dalje.

Prinčeve ustnice so se začele premikati, oči so mu oživele in tudi konj pod njim se je začel gibati. Na mah je prenehala voda naraščati in je hitro spet upadala.

Nebo se je zjasnilo, vetrovi so potegnili preko ravnin in posušili vodovje.

Kraljevski princ je oddirjal s konjem domov, a tam ni našel več svojega očeta. Kralj Napreplezar je bil utonil ob povodnji.

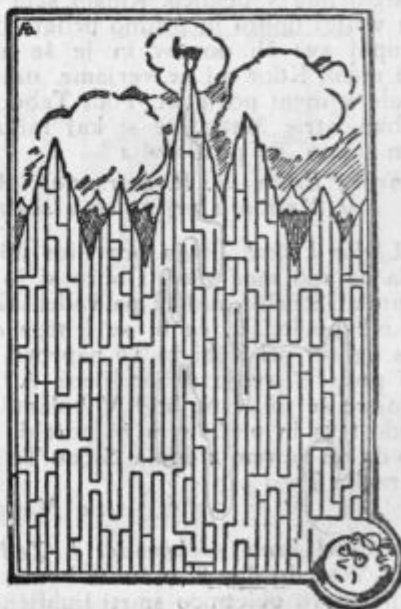
Princ je torej postal kralj in zavladal deželi. Preostali ljudje so mu bili zvesti podaniki in vladal jim je dolgo, dolgo let.

Grde princese pa ni videl nobeden nikoli več.

Samo mladi kralj je vedel, da se je žrtvovala zanj s tem, da je njega obudila spet k življenju, sama pa je splavala v reko in ostala na veke — zlata ribica.

VINKO BITENC

Za bistré glavice

Kako pride lovec do gamza?

JUTROVČKI PIŠEJO

Predragi stric Matic! Tudi jaz se spomnim nate, saj tako rada berem »Mlado Jutro« in vse to, kar Jutrovčki pišejo in tako sem se odločila da Ti tudi jaz enkrat pišem. Tukaj, v Vipavi, je bilo poleti zelo lepo, ker nisimo imeli šole in smo se hodili kopat. Zdaj pa ni več tako veselo, ker se je šola spet začela in po malem se tudi že mraz oglašča. Poleti sem bila nekaj časa na gori, kjer je bilo zelo lepo. Tam smo skakali in se lovili, kar se je dalo. Za zdaj Ti ne vem drugega pisati, a upam, da se bom še kdaj oglašala. Srčno Te pozdravlja

Pegan Pavla, uč. IV. razr.
v Vipavi (Italija).

Pravljica o kači s deklici. Tam za deveto goro je čuvala velika, mlada kača tri sode zlatnikov. Nekoč sem prišla tja in jo vprašala, kaj dela. Ona mi je pa povedala tole povest: »Jaz sem deklica, hčerka hudobne mačehe, ki me je iz hudobije začarala v kačo. Ostati bom morala tako dolgo kača, dokler se ne bom ovila okoli teh sodov. »Ko mi je to povedala, sem ji priskočila na pomoč. Dvignila sem oba soda na enega — kača se je z lahkoto ovila okoli tega stolpa, plašno se je zagledala vame in se po bliskovito izpremenila v deklico. Kmalu sem našla v njej dobro in pridno prijateljico. Skupaj sva šli domov in je še zdaj pri meni. Kdor mi ne verjame, naj pa pride k meni pogledat. Tudi Tebe povabim, stric Matic, če si kaj radoveden. Lepo Te pozdravlja

Erbež Erika, uč. II. razr. mešč. šole
v Mariboru pri Šolskih sestrah.

Ljuba Erika! Tvoja pravljica mi je bila na vso moč všeč. Dobro si jo iztuhtala! Strašno rad bi pa vedel, kako bi me pogledala, če bi se lepega dne res oglašil pri Tebi in Te naprosil, da mi pokažeš svojo prijateljico? A? za zdaj se še nikar ne boj! V kolenu me hudo trga in plačo sem že porabil, tako da ne morem z doma. Srčno Te pozdravlja Tvoj

stric Matic.

Viteški kralj Aleksander I. Zedinitelj. V sredo dne 9. oktobra bomo obhajali prvo obletnico smrti ljubljene

vladarja, ki je delal za nas, ki je celo umrl za nas, ki nas je ljubil kakor pravi oče. Njegove zadnje besede so bile: »Čuvajte Jugoslavijo! To veliko oporoko bomo posebno mi mladi ohranili v svojih srcih. Ko bomo dorasli se bomo popolnoma zavedli svoje naloge: braniti in čuvati svojo lepo domovino, ki jo je zedinil naš kralj-mučnik. Z ljubeznijo v srcih bomo sledili mlademu kralju Petru II.

Tomšič Zlatko, dijak II. b razr. III.
drž. real. gimn.
v Ljubljani.

Jesen. Lastovke so se poslovile od nas in odletele v južne kraje. Jesen, predhodnica zime, je prišla v naše kraje. Prinesla nam je obilo sadja. Gozdovi že rumenijo in polja, ki so bila poprej vsa polna žlahtnih pridelkov, so zdaj pusta in prazna. Jesenski veter brije čez polja in usahle travniške.

Vidič Zofija, uč. slovenskega razr.
Mozelj pri Kočevju.

Jadransko morje. Naše Jadransko morje je nebeško lepo. Ves svet mu poje slavo in marsikdo bi ga rad imel a mi ga ne bomo nikoli nikomur dali. Parniki in čolnički so otroci Jadranskega morja jih vodi v širni svet in pripoveduje drugim ljudem o nas in o naši ljubezni do Jadranskega morja. Tudi jaz bi strašno rad enkrat videl naše prelepo Jadransko morje.

Melinke Gvido, uč. slovenskega razr.
v Mozlju, srez Kočevje.

Najdenček. Bilo je lepega jesenskega jutra. Takoj po zajtrku se odpravi kmet Tomaž Hlastnik na polje. Iz zastopljenosti v svoje skrbi ga zdajci zdrami milo vekanje, ki ga sliši iz gozda. Šel je za glasom in našel pod grmom majhno, v plenice zavito dete, ki je glasno jokalo. Ker se mu je dete zasmililo v dno srca, ga je vzel na roke in odnesel domov. Žena se je otroka zelo razveselila, ker sama ni imela otrok in tako sta ga vzela za svojega. Vsi so ga imenovali »najdenček«. Bil je zelo poslušen, ubogljiv in marljiv, da je tako vsaj malo poplačal ljubezen in skrb svojih rednikov. V šoli je bil zmerom med prvimi. Ko je dovršil osnovno šolo, so ga po nasvetu

njegovih učiteljev dali v meščansko šolo in nato še v kmetijsko šolo. Po končanem študiju mu je Tomaž Hlastnik izročil svoje posestvo. Po navseh svojih rednikov in z izobrazbo, ki jo je prejel v šolah in jo črpal iz knjig in časopisov, je uredil svoje posestvo tako vzorno, da je kmalu postalo najlepše in najdonosnejše v vsej okolici.

Vida Košmelj, uč. IV. razr.

v Železnikih.

Spomini na kralja = mučenika. Že les dni je od tega, kar smo izgubili kralja = očeta jugoslovenskega naroda. Smrt ga je našla v Franciji. Hotel je napraviti jugoslovenskemu narodu visoko obzidje, da mu sovražniki ne bi mogli do živega. A avtomobil je vozil prepočasi, o, prepočasi, in že je skočil atentator na pločnik avtomobila in izvršil svoje gnusno dejanje. Kralj Aleksander I. je padel kot žrtev morilčeve roke. Ubogi Peterček, Tomislav in Andrej so izgubili svoje najdražje — ljubečega očeta. Z njimi smo zaplakali mi, mi vsi otroci njegovi in vsi zvo novi Jugoslavije. Zdaj počiva blagopokojni kralj na Oplencu. Pozvala sta ga kraljevič Marko in kralj Matjaž in njihove duše zdaj skupaj bedijo nad

našim narodom. Slava kralju = mučniku!

Dragica Triplat, uč. I. višjega razr. nar. šole na Breznici Moste p. Zirovnica.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam. Doslej sem se zmerom bala Tvojega koša. Tvoj koš mora namreč biti res strašansko velik, da je že toliko pisemc pohrustal. Mislim, da je zdaj že dovolj poln in da za moje pisemce v njem ne bo več prostora. Pisati Ti hočem o našem razredu. Naš razred je v prvem nadstropju. Uči nas gospodična Korošec. V razredu nas je štirideset in dve učenki. Pristrčno Te pozdravlja

Zdolšek Majda, uč. III. raz. osn. dekl. šole v Trbovljah.

Ljuba Majda! Gotovo imaš zelo junaško srce, da si premagala strah pred mojim požrešnim košem. A vedi, moj koš ni še nikoli pohrustal pisemca, ki je prišlo iz Trbovelj! Saj tam so naši ljubi Trboveljski slavčki, ki hodijo z našimi lepimi pesmimi križem sveta. Ali si tudi Ti med njimi? Lepo jih pozdravi in tudi Tebe srčno pozdravlja Tvoj

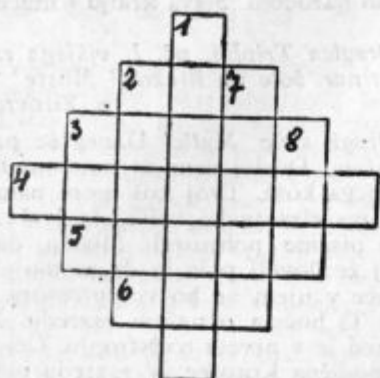
stric Matic.

Vinko in maščevalni Kosmatinko

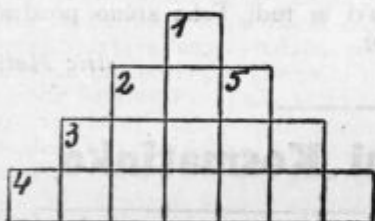
Na biciklju Vinko rad poseda —
la tako povozil je medveda.

Slika kaže, kaj se je zgodilo:
medved mu razbil je motovilo.

Diamant

Vodoravno: 2. človek; 3. obrtnik; 4. trg v Dravski banovini; 5. pridevnik, ki pomeni isto kakor »žaltava« (n. pr. žaltava mast); 6. razjeda železo.

Navpično: 1. isto kakor 4 vodoravno; 2. isto kakor 3 vodoravno; 3. isto kakor 2 vodoravno; 7. isto kakor 5 vodoravno; 8. isto kakor 6 vodoravno.

Križanka II.

Navpično: 1. domača žival; 2. rastlina; 3. kratica za upokojenca; 5. nasprotno od marljiv.

Vodoravno: 2. isto kakor 2 navpično; 3. mesto v Srbiji; 4. zadnje bivaljšče velikega vladarja.

Rešitev uganke

I.

S črko e (vse).

II.

Sveti Leon (le on).

Rešitev križanke I.

Vodoravno: 1. tat; 2. Prizren; 3. Velebit; 4. Dev; 5. mol; 6. Rim.

Navpično: 7. top; 8. Vid; 9. Triglav; 10. Maribor; 11. len; 12. tam.

Za spretne roke

Kako narišeš barčico?

Rešitev zložovnice

Oplenac-romanje

Rešitev posetnice I.

Snažilec čevljev.

Rešitev posetnice II.

Mozirje, Savinja.

Rešitev mažičnega

kvadrata

Navpično: 1. plot, 2. leto, 3. črna, 4. Tamo.